

БЕРЕНДЄЄВА А. І.

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри адміністративно-
правових дисциплін,
(Одеський державний університет
внутрішніх справ)

ПОЗИГУН І. О.

доктор філософії з галузі знань «Право»,
доцент кафедри адміністративної
діяльності поліції,
(Одеський державний університет
внутрішніх справ)

УДК 342.97

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.2.84>

**НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВЗАЄМОДІЇ СУБ'ЄКТІВ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ**

У статті досліджено нормативно-правове забезпечення взаємодії суб'єктів забезпечення національної безпеки України. Наголошено, що ефективне функціонування сектору безпеки і оборони в умовах сучасних загроз потребує чіткої координації між усіма залученими органами, що можливо лише за наявності узгодженої нормативної основи. Здійснено структурування правового регулювання взаємодії на чотири рівні: ідеологічно-нормативний, інституційно-нормативний, програмно-стратегічний та операційно-регламентаційний. Ідеологічно-нормативний рівень формує ціннісні та концептуальні засади безпеки (Конституція України), інституційно-нормативний – окреслює правовий статус, повноваження та зобов'язання суб'єктів взаємодії (закони «Про національну безпеку України», «Про оборону України», «Про Про Ряду національної безпеки і оборони України» тощо), програмно-стратегічний – визначає стратегічні пріоритети та механізми координації (зокрема, Стратегія національної безпеки України), а операційно-регламентаційний – містить відомчі нормативні акти, що встановлюють конкретні процедури взаємодії. Окрему увагу приділено ролі таких органів, як прокуратура та Державне бюро розслідувань, які не входять до складу сектору безпеки, але виконують функції у сфері національної безпеки у тісній взаємодії з основними суб'єктами. Зроблено висновок про фрагментарність чинної нормативної бази, що ускладнює координацію дій у кризових ситуаціях, та обґрунтовано доцільність систематизації джерел права, що регламентують взаємодію у цій сфері.

Ключові слова: національна безпека, суб'єкти, сектор безпеки і оборони України, взаємодія, координація, правоохоронні органи, органи державної влади, правова основа, громадськість, прокуратура, Державне бюро розслідувань.

Berendieieva A. I., Pozihun I. O. Legal Regulation of Interaction Among National Security Entities in Ukraine

The article examines the regulatory and legal support for the interaction of subjects of ensuring the national security of Ukraine. It is emphasized that the effective functioning of the security and defense sector in the conditions of modern threats

requires clear coordination between all involved bodies, which is possible only with the presence of an agreed regulatory framework. The legal regulation of interaction is structured into four levels: ideological and normative, institutional and normative, programmatic and strategic, and operational and regulatory. The ideological and normative level forms the value and conceptual principles of security (the Constitution of Ukraine), the institutional and normative level outlines the legal status, powers and obligations of the subjects of interaction (the laws “On National Security of Ukraine”, “On Defense of Ukraine”, “On the National Security and Defense Council of Ukraine”, etc.), the programmatic and strategic level defines strategic priorities and coordination mechanisms (in particular, the National Security Strategy of Ukraine), and the operational and regulatory level contains departmental regulations that establish specific interaction procedures. Special attention is paid to the role of such bodies as the Prosecutor’s Office and the State Bureau of Investigation, which are not part of the security sector, but perform functions in the field of national security in close cooperation with the main subjects. The conclusion is made about the fragmentation of the current regulatory framework, which complicates the coordination of actions in crisis situations, and the expediency of systematizing the sources of law that regulate interaction in this area is substantiated.

Key words: *national security, actors, security and defense sector of Ukraine, interaction, coordination, law enforcement agencies, state authorities, legal framework, public, prosecutor’s office, state bureau of investigation.*

Постановка проблеми. Національна безпека України є складною системою, що охоплює політичні, військові, соціальні та інші сфери життя держави. Ефективне функціонування цієї системи потребує чітко визначених повноважень та скоординованої діяльності всіх залучених органів. Актуальність теми зросла в умовах збройної агресії проти України, коли взаємодія суб’єктів забезпечення національної безпеки стає вирішальним чинником швидкого та злагодженого реагування на загрози. В умовах сучасних викликів ефективна координація дій між державними органами, відповідальними за безпеку, є ключовою передумовою збереження національного суверенітету та територіальної цілісності. Належне нормативно-правове забезпечення взаємодії суб’єктів сектору безпеки і оборони є критичним фактором, що визначає рівень їх спроможності своєчасно реагувати на загрози, уникати дублювання функцій та забезпечувати законність і прозорість у прийнятті управлінських рішень. Проблематика правового регулювання у сфері національної безпеки традиційно перебуває в центрі уваги української правової науки, про що свідчать численні праці таких вчених, як В. Б. Авер’янова, О. М. Бандурки, А.В. Басова, Ю.П. Битяка, Р.А. Калюжного, В.О. Копанчука, В.А. Ліпкана, В.С. Цимбалюка, та інші. Втім, попри значну кількість наукових праць, присвячених загальним засадам забезпечення національної безпеки, проблема нормативно-правового регулювання взаємодії суб’єктів у цій сфері залишається недостатньо дослідженою.

Метою статті є аналіз нормативно-правової основи взаємодії суб’єктів забезпечення національної безпеки України, а також її систематизація з урахуванням чинної нормативної бази та особливостей функціонування сектору безпеки і оборони України.

Виклад основного матеріалу. Стаття 12 Закону України «Про національну безпеку України» визначає, що сектор безпеки і оборони охоплює чотири взаємопов’язані складові: сили безпеки, сили оборони, оборонно-промисловий комплекс, а також громадян і громадські об’єднання, які беруть участь у забезпеченні національної безпеки на добровільних засадах. У другій частині цієї статті наводиться вичерпний перелік органів державної влади, що інституційно входять до складу сектору [1]. З огляду на багатокомпонентність цієї системи та різнорівневий характер її складових, ключовим чинником ефективного функціонування сектору безпеки і оборони є належна взаємодія між його суб’єктами. Така взаємодія повинна ґрунтуватися на чітко визначених нормативно-правових засадах, що унормовують

порядок координації, обміну інформацією, розмежування повноважень і відповідальності.

В статті 2 Закону України «Про національну безпеку України» встановлено, що «правову основу державної політики у сферах національної безпеки і оборони становлять Конституція України, цей та інші закони України, міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також видані на виконання Конституції та законів України інші нормативно-правові акти» [1]. Наразі нормативно-правове регулювання взаємодії суб'єктів забезпечення національної безпеки України характеризується надмірною розгалуженістю та асиметричним розподілом правових норм між різними рівнями джерел права. Чинне законодавство включає численні акти – від положень Конституції України до відомчих інструкцій, які нерідко виникали ситуативно, у відповідь на конкретні загрози або політичні обставини. Як наслідок, правове поле взаємодії сформоване не стільки за системним принципом, скільки шляхом нашарування норм, що ускладнює їх практичне узгодження, особливо в умовах кризових чи надзвичайних ситуацій.

Це актуалізує потребу у структурному переосмисленні масиву правових актів, що регулюють міжсуб'єктну взаємодію у сфері національної безпеки. В науковій літературі прослідковуються спроби подібної класифікації. Наприклад, як зазначає В.О. Копанчук, нормативну базу, що регламентує функціонування системи забезпечення національної безпеки, доцільно поділяти на два взаємопов'язані рівні. Перший рівень становить загальнодержавне нормативно-правове регулювання, що формується в межах національної системи безпеки та є обов'язковим для всіх суб'єктів (зокрема, Конституція України, закони та постанови Верховної Ради України, укази і розпорядження Президента України, акти Кабінету Міністрів України). Другий рівень складають нормативно-правові акти відомчого характеру, які деталізують та конкретизують функції, завдання і повноваження конкретного органу з урахуванням його інституційної специфіки у сфері забезпечення національної безпеки [2].

З огляду на юридичну природу та функціональне призначення нормативно-правових актів, що регулюють взаємодію суб'єктів забезпечення національної безпеки, на наш погляд, доцільно виокремити наступну чотирьохрівневу структуру такого регулювання:

1. Ідеологічно-нормативний рівень – акти конституційного значення, що формують базові світоглядні орієнтири державної політики у сфері безпеки, закріплюють фундаментальні права і свободи, визначають межі втручання публічної влади, а також принципи організації та взаємодії між гілками влади. Саме на цьому рівні закладаються цінності, якими має керуватись уся система безпеки – зокрема верховенство права, пріоритет прав людини, легітимність застосування сили та підзвітність державних інституцій.

2. Інституційно-нормативний – профільні закони, які формують організаційно-правову модель сектору безпеки і оборони, закріплюють повноваження суб'єктів та визначають правові межі їх взаємодії.

3. Програмно-стратегічний рівень – документи довгострокового планування, що визначають загальний вектор державної політики в сфері національної безпеки та координують дії суб'єктів у межах визначених пріоритетів.

4. Операційно-регламентаційний рівень – нормативні акти, які безпосередньо встановлюють процедури взаємодії суб'єктів, порядок обміну інформацією, алгоритми реагування на загрози, тощо.

Розглянемо кожен рівень більш докладніше. Зауважимо, що нормативно-правових актів, що регламентують взаємодію суб'єктів забезпечення національної безпеки, існує значна кількість, і в межах цієї статті не представляється можливим охопити їх усі. Тому увагу зосередимо лише на ключових, що мають визначальне значення для формування правової основи координації в секторі безпеки і оборони.

Ідеологічно-нормативний рівень нормативно-правового регулювання взаємодії суб'єктів забезпечення національної безпеки визначається як ціннісна та концептуальна основа, яка закріплена у Конституції України та формує світоглядні орієнтири для усієї системи безпекової політики. Цей рівень забезпечує не лише визначення легітимних цілей державної безпеки, а й установлює межі, принципи і загальні правила взаємодії між суб'єктами,

що діють у межах сектору безпеки і оборони. Зокрема, стаття 1 Конституції України фіксує засадничу модель державності як правової, демократичної та соціальної, що передбачає взаємодію суб'єктів безпеки на основі закону, підзвітності та публічності. Стаття 6 закріплює принцип поділу державної влади, що має ключове значення для організації взаємодії між органами різних гілок у межах своїх повноважень – наприклад, між Президентом України як Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України, Кабінетом Міністрів України як органом виконавчої влади та Верховною Радою України, що здійснює контроль. Стаття 8 встановлює верховенство права, що забезпечує правову визначеність у процедурах координації та розмежування компетенцій між суб'єктами. Особливо важливе значення має стаття 17, яка прямо визначає, що забезпечення державної безпеки є функцією держави і справою всього народу [3] – таким чином, взаємодія між державними органами, громадянським суспільством та іншими структурами розглядається як необхідна умова ефективної безпеки.

Інституційно-нормативний рівень охоплює спеціалізовані нормативно-правові акти, що визначають структуру та функціональні засади діяльності сектору безпеки і оборони, встановлюють компетенцію його суб'єктів, а також окреслюють юридичні рамки їхньої взаємодії між собою та з іншими елементами державного механізму.

Ключовим нормативним актом цього рівня є Закон України «Про національну безпеку України», який у статті 12 визначає склад сектору безпеки і оборони, а також встановлює, що інші державні органи та органи місцевого самоврядування здійснюють функції у сфері національної безпеки у взаємодії з органами, які входять до складу сектору безпеки і оборони [1]. Важливо, що закон зобов'язує інші державні органи та органи місцевого самоврядування здійснювати свої функції у сфері національної безпеки у взаємодії з цими основними суб'єктами сектору безпеки і оборони. Це положення має надзвичайно важливе значення, адже юридично оформлює принцип міжвідомчої координації, не лише для силових структур, а й для всього державного апарату, а також поширює обов'язок взаємодії на всі органи державної влади, включаючи ті, що не входять до сектору безпеки (наприклад, прокуратуру, Державне бюро розслідувань, військово-цивільні адміністрації тощо).

Так, прокуратура прямо не належить до складу сектору безпеки і оборони, але, відповідно до вже згадуваної частини другої статті 12 Закону України «Про національну безпеку України», здійснює свої функції у взаємодії з суб'єктами цього сектору. Це створює юридичне підґрунтя для включення прокуратури в координаційні механізми забезпечення національної безпеки, особливо у сферах, пов'язаних з протидією злочинності, державного нагляду, контролю за додержанням законів у діяльності силових структур тощо. Хоча Закон України «Про прокуратуру» [4] не містить прямої статті, присвяченої саме взаємодії з іншими суб'єктами національної безпеки, її функціональна роль у кримінальному переслідуванні, представництві інтересів держави в суді та процесуальному керівництві досудовим розслідуванням не може бути реалізована без тісної співпраці з іншими суб'єктами сектору безпеки, насамперед – з Національною поліцією України, Державним бюро розслідувань, Службою безпеки України, тощо. Таким чином, навіть за відсутності формального включення прокуратури до складу сектору безпеки і оборони, законодавець чітко вказує на обов'язок взаємодії, що де-факто визнає її важливим партнером у системі забезпечення національної безпеки.

Державне бюро розслідувань також не входить до переліку органів, які прямо визначені складовими сектору безпеки і оборони згідно зі статтею 12 Закону України «Про національну безпеку України». Водночас воно відіграє ключову роль у забезпеченні верховенства права, законності та відповідальності в діяльності суб'єктів сектору безпеки, здійснюючи досудове розслідування злочинів, вчинених працівниками правоохоронних органів, військовослужбовцями, суддями та іншими посадовими особами. Така специфіка діяльності обумовлює необхідність тісної взаємодії Державного бюро розслідувань з основними структурами сектору безпеки і оборони, зокрема з Службою безпеки України, Національною поліцією України, Національною гвардією України, Збройними Силами України. Ця взаємодія має не лише функціональний, а й правовий характер, оскільки забезпечує оперативність розслідувань, обмін

інформацією, спільне реагування на загрози національній безпеці та контроль за дотриманням законності в межах сектору безпеки. З урахуванням зазначеного правовим підґрунтям такої взаємодії можна визначити Розділ IV Закону України «Про Державне бюро розслідувань», який визначає правові засади взаємодії з іншими державними органами [5].

Особливу увагу слід приділити Закону України «Про правовий режим воєнного стану», який встановлює правові засади діяльності військового командування та військово-цивільних адміністрацій, а також регламентує механізми їх взаємодії з органами державної влади під час запровадження воєнного стану [6]. Правова основа взаємодії суб'єктів сектору безпеки і оборони з військово-цивільними адміністраціями визначається спеціальними законами, що регулюють функціонування державного управління в умовах збройної агресії, надзвичайного стану та деокупації. Згідно із Законом України «Про правовий режим воєнного стану» [6] та Законом України «Про військово-цивільні адміністрації» [7], військово-цивільні адміністрації виконують функції органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування, мають повноваження у сфері оборони і безпеки, координують діяльність Збройних Сил України, Національної поліції, Служби безпеки України, Національної гвардії, Державної служби з надзвичайних ситуацій та інших структур. У межах правового режиму воєнного стану та в умовах деокупації саме військово-цивільними адміністраціями забезпечують інституційну платформу для реалізації спільних рішень, запровадження особливих правових режимів, охорони стратегічних об'єктів та підтримання публічної безпеки, що є ключовим елементом ефективної взаємодії у межах сектору безпеки і оборони.

Низка спеціальних законів деталізує завдання та механізми взаємодії в межах окремих компонентів сектору безпеки. Одним із ключових нормативних актів є Закон України «Про оборону України», який визначає основи оборонної політики держави, систему управління у сфері оборони, а також розподіл повноважень між основними органами державної влади. Зокрема, цим законом передбачено, що Генеральний штаб Збройних Сил України відповідає за організацію взаємодії Збройних Сил з міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади та радами оборони областей і міст у процесі виконання завдань з оборони держави [8].

Закон України «Про Раду національної безпеки і оборони України» визначає правовий статус, функції та повноваження Ради національної безпеки і оборони України як провідного координаційного органу в системі забезпечення національної безпеки і оборони, що діє при Президентові України. Відповідно до статті 107 Конституції України [3] та положень Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» [9], цей орган здійснює координацію і контроль за діяльністю органів виконавчої влади у сфері національної безпеки та оборони.

У межах інституційно-нормативного рівня нормативно-правового регулювання взаємодії суб'єктів забезпечення національної безпеки особливе значення мають положення профільних законів, які прямо закріплюють обов'язок взаємодії між відповідними органами. На відміну від декларативних принципів вищого рівня, ці акти містять імперативні норми, що зобов'язують суб'єктів безпеки координувати свої дії у межах визначеної компетенції. Зокрема, про це йде мова у статті 5 Закону України «Про Національну поліцію» [10], статті 8 Закону України «Про Службу безпеки України» [11], статті 1 Закону України «Про Національну гвардію України» [12], статті 3 Закону України «Про Державну прикордонну службу України» [13].

Правове регулювання участі громадян і громадських об'єднань у забезпеченні національної безпеки ґрунтується на нормах чинного законодавства, яке визнає таку участь важливим елементом демократичного врядування та громадянської співвідповідальності за безпеку. Згідно зі статтею 12 Закону України «Про національну безпеку України», інші державні органи, а також органи місцевого самоврядування, здійснюють свої функції у сфері національної безпеки у взаємодії з основними суб'єктами сектору безпеки і оборони [1], що передбачає також можливість залучення громадськості до цієї взаємодії. Закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» визначає правовий

статус громадських формувань з охорони порядку та порядок їхньої взаємодії з підрозділами Національної поліції, Державної прикордонної служби України та іншими органами [14]. Стаття 22 Закону України «Про громадські об'єднання» дозволяє органам державної влади залучати громадські об'єднання до формування та реалізації державної політики, зокрема шляхом консультацій, розроблення проєктів нормативно-правових актів і створення дорадчих органів за участі представників громадськості [15].

Програмно-стратегічний рівень нормативно-правового регулювання взаємодії суб'єктів забезпечення національної безпеки охоплює документи стратегічного планування, що визначають середньо- та довгострокові орієнтири державної політики у сфері безпеки. Ці документи не лише формують цілі, принципи й пріоритети національної безпеки, а й закріплюють механізми координації між суб'єктами безпекової системи, що діють у межах єдиного стратегічного простору.

Серед ключових актів цього рівня – Стратегія національної безпеки України, затверджена Указом Президента України від 14 вересня 2020 року № 392/2020. Вона передбачає необхідність ефективної взаємодії всіх суб'єктів сектору безпеки і оборони для досягнення стратегічних цілей, зокрема в частині реагування на зовнішні та внутрішні загрози, забезпечення кібербезпеки, інформаційної стійкості та цивільного захисту. Зокрема п. 47 прямо передбачає дієву координацію та чітку взаємодію органів сектору безпеки і оборони, інших державних органів, територіальних громад, бізнесу, громадянського суспільства і населення у запобіганні й реагуванні на загрози та подоланні наслідків надзвичайних ситуацій [16]. Програмно-стратегічний рівень є об'єднавчою основою для формування узгодженої діяльності суб'єктів національної безпеки відповідно до довгострокових національних інтересів і викликів безпековому середовищу.

Операційно-регламентаційний рівень нормативно-правового регулювання взаємодії суб'єктів забезпечення національної безпеки охоплює підзаконні нормативні акти, які безпосередньо визначають механізми, процедури та регламенти співпраці між учасниками сектору безпеки і оборони. На відміну від нормативно-правових актів вищих рівнів, які формують загальні вектори дій, операційно-регламентаційний рівень конкретизує щоденну практику взаємодії – від узгодження оперативних рішень до обміну розвідувальною інформацією та проведення спільних заходів. До цього рівня належать положення, інструкції, накази, в т.ч. спільні нормативно-правові акти, видані суб'єктами безпеки на основі законів України та стратегій. Зокрема до цього рівня відносяться наступні нормативно-правові акти: наказ МВС України від 22.08.2016 р. № 859 «Про затвердження Інструкції про порядок взаємодії між Державною службою України з надзвичайних ситуацій, Національною поліцією України та Національною гвардією України у сфері запобігання і реагування на надзвичайні ситуації, пожежі та небезпечні події» [17]; наказ МВС України від 15.11.2022 р. № 740 «Про затвердження Порядку організації взаємодії Державної прикордонної служби України та Національної поліції України під час забезпечення дотримання режиму державного кордону та прикордонного режиму» [18]; наказ СБУ, МВС України від 20.02.2025 р. № 54/112 «Про взаємодію Служби безпеки України та Національної поліції України під час організації розшуку осіб» [19].

Таким чином, операційно-регламентаційний рівень є інструментальною основою міжвідомчої взаємодії, яка забезпечує чіткість, послідовність і узгодженість дій суб'єктів національної безпеки у конкретних оперативних умовах. Саме цей рівень дозволяє практично реалізувати положення законів України та стратегій у сфері безпеки.

Висновки. На основі аналізу вищезазначених нормативно-правових актів можна дійти висновку, що нормативно-правове регулювання взаємодії суб'єктів забезпечення національної безпеки України – це сукупність правових норм, закріплених у нормативно-правових актах, які визначають правові засади, принципи, форми, межі та порядок координації діяльності органів державної влади, що входять до сектору безпеки і оборони, а також інших учасників процесу забезпечення національної безпеки. З огляду на юридичну природу актів, що регулюють взаємодію суб'єктів національної безпеки, її структуру доцільно поділити на чотири рівні: ідеологічно-нормативний (Конституція України), інституційно-нормативний

(профільні закони України, які визначають повноваження суб'єктів і рамки їх співпраці), програмно-стратегічний (стратегії, що окреслюють напрями безпекової політики), та операційно-регламентаційний (нормативно-правові акти, що встановлюють конкретні процедури взаємодії та реагування).

ЛІТЕРАТУРА

1. Про Національну безпеку України : Закон України від 21.06.2018 р. № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>
2. Копанчук В.О. Нормативно-правове забезпечення державної політики національної безпеки та громадського порядку України. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2017. № 12. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1610>
3. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254к/96-вр>
4. Про прокуратуру : Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1697-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18?find=1&text#Text>
5. Про Державне бюро розслідувань : Закон України від 12.11.2015 р. № 794-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-19#Text>
6. Про правовий режим воєнного стану : Закон України від 12.05.2015 р. № 389-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text>
7. Про військово-цивільні адміністрації: Закон України від 03.02.2015 р. № 141-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/141-19>
8. Про оборону України : Закон України від 06.12. 1991 р. № 1932-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12#Text>
9. Про Раду національної безпеки і оборони України : Закон України від 05.03.1998 р. № 183/98-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/183/98-%D0%B2%D1%80#Text>
10. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
11. Про Службу безпеки України : Закон України від 25.03.1992 р. № 2229-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-12#Text>
12. Про Національну гвардію України : Закон України від 13.03.2014 р. № 876-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/876-18#Text>
13. Про Державну прикордонну службу України : Закон України від 03.04.2003 р. № 661-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/661-15#Text>
14. Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону : Закон України від 22.06.2000 р. № 1835-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1835-14#Text>
15. Про громадські об'єднання : Закон України від 22.03.2012 р. № 4572-VI. . URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17#Text>
16. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 14.09.2020 р. № 392/2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020?find=1&text#Text>
17. Про затвердження Інструкції про порядок взаємодії між Державною службою України з надзвичайних ситуацій, Національною поліцією України та Національною гвардією України у сфері запобігання і реагування на надзвичайні ситуації, пожежі та небезпечні події : наказ МВС України від 22.08.2016 р. № 859. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1254-16#Text>
18. Про затвердження Порядку організації взаємодії Державної прикордонної служби України та Національної поліції України під час забезпечення дотримання режиму державного кордону та прикордонного режиму : наказ МВС України від 15.11.2022 р. № 740. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1502-22#Text>
19. Про взаємодію Служби безпеки України та Національної поліції України під час організації розшуку осіб : Наказ СБУ, МВС України від 20.02.2025 р. № 54/112. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0317-25#Text>

